

NEW YORK TIMES BESTSELLERITE AUTOR

LINDA
HOWARD

MACKENZIE
NAUDING

Armastatud lugu Mackenzie perekoost

3. raamat

Originaali tiitel:
Linda Howard
Mackenzie's Pleasure
2009

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Reelika Haapanen
Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 By Linda Howington
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11369419
ISBN 978-9949-82-501-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Proloog

Wolf Mackenzie libistas end voodist välja ja läks rahu-
tult akna juurde, kus ta seisis ja vaatas oma kuuvalgu-
ses laiuva maa teravat reljeefi. Kiire pilk üle palja õla kinnitas
talle, et Mary magas segamatult edasi, ehkki Wolf teadis, et ei
lähe kaua, kui naine tema puudumist märkab ja end liigutab,
sirutades käe tema järele välja. Kui käsi tema soojust ei kohta,
ärkab ta üles, tõuseb voodis istuma ja lükkab uniselt siidised
juuksed näolt ära. Kui naine teda akna juures seismas näeb,
libistab ta end voodist välja ja tuleb tema juurde, liibub ta
alasti keha vastu ning toetab pea uniselt ta rinnale.

Kerge naeratus puudutas Wolfi karmi suud. Väga tõenäo-
liselt juhtub nii, et kui ta peaks jääma voodist välja nii kauaks,
et naine üles ärkab, siis voodisse tagasi minnes ei lähe nad
sinna mitte magama, vaid armatsema. Nagu ta mäletas, oli
Maris eostatud just sellisel juhtumil, kui ta oli olnud ärevil,
sest Joe hävitajate tiib oli äsja välismaale ühte kriisikoldesse

paigutatud. See oli olnud Joe esimene osalemine lahingutegevuses ja Wolf oli olnud sama pinges, nagu oli olnud omal ajal Vietnamis.

Õnneks polnud nad Maryga enam selles eas, mil iga spontaanne kirehoog või lõppeda uue beebiga. Nüüd olid neil lapselapsed, viimaste andmete põhjal oli neid suisa kümme.

Aga täna öösel oli ta rahutu ja teadis ka, miks.

Hunt magab alati paremini, kui teab, kuidas tema kutsikatel läheb.

Mis sellest, et tema kutsikad on täiskasvanud, mõnel neist endal lapsed. Mis sellest, et nad kõik viimсени on ülimalt võimalised ise enda eest hoolitsema. Nad on *tema* lapsed ja ta on olemas, kui nad teda vajavad. Talle meeldis mõistlikkuse piires teada sedagi, kuhu nad ööseks magama heidavad. Tema jaoks ei olnud vajalik täpselt nende asukohta teada – mõnd asja on lapsevanemal parem mitte teada –, aga kui ta teadis, millises *osariigis* nad on, siis sellest tavaliselt piisas. Pagan võtaks, mõnikord oleks ta olnud rõõmus, teades lihtsalt seda, millises *riigis* nad rändamas on.

Sel korral ei olnud tema mure seotud Joega. Ta teadis, kus Joe on – Pentagonis. Joe omas nüüd nelja tähte ja ta kuulus strateegilisse väejuhatusse.

Joe kinnitaks end veelgi rihmadega metall-linnu sisemusse ja lendaks kahekordsel helikiirusel, aga need ajad olid möödas. Kui tema kirjutuslaual oleksid tiivad, lendaks ta sellega parimal võimalikul moel. Pealegi, nagu ta oli kord öelnud, oli Caroline'iga abielus olemine suurem saavutus kui osalemine koeravõitluses, ja ületas seda suhtega neli ühele.

Wolf muigas oma miniale mõeldes. Geeniuuse IQ, doktorikraad nii füüsikas kui arvutiteaduses, pisut ülbe, pisut veider. Ta oli saanud oma piloodiloo vahetult pärast nende

esimese poja sünni, põhjuseks see, et hävitajapiloodi naine peaks lendamisest midagi teadma. Ta oli saanud väikese reaktiivlennuki juhtimise tunnistuse umbes sel ajal, kui nende kolmas poeg ilmavalgust nägi. Pärast viienda poja sünni oli Caroline Joele tõredalt öelnud, et teeb nüüd lapsesaamisele lõpu, sest on andnud mehele viis võimalust ja et ilmselt ei ole too suuteline tüdruku eostama.

Ühel korral oli Joele leebelt soovitatud, et Caroline peaks oma töökohast loobuma. See firma, mis ta palgale võttis, oli tihedalt valitsuse lepingulise tööga seotud, ja igasuguse soosimise ilmingud võinuksid Joe karjäärile halba teha. Joe oli oma jaheda, sinise laserpilgu ülemuste poole pööranud ja öelnud: „Härrased, kui ma pean valima oma naise ja karjääri vahel, annan teile otsekohe lahkumisavalduse.“ See ei olnud vastus, mida oli oodatud, ja rohkem ei öeldud Caroline'i uurimis- ja arendustöö kohta sõnakestki.

Wolf ei olnud mures ka Michaeli pärast. Mike elas tema lastest kõige paiksemat elu, ehkki oli sama pühendunud. Ta oli juba varases eas otsustanud, et tahab rantšopidajaks saada, ja just seda ta nüüd oligi. Talle kuulus küllaltki suur farm Laramie linna lähistel ja ta kasvatas koos oma naisega õnnelikult karja ja kaht poega.

Ainuke kära, mida Mike kunagi oli põhjustanud, tõusis siis, kui ta otsustas abielluda Shea Colviniga. Wolf ja Mary olid neile oma õnnistuse andnud, kuid probleem oli selles, et Shea ema oli Pam Hearst Colvin, üks Joe kunagine kallim. Ja Pami isa Ralph Hearst oli sama paindumatult vastu sellele, et tema armastatud lapselaps abiellub Michael Mackenziega, nagu oli olnud vastu ka sellele, et tema tütar käis kohtamas Joe Mackenziega.

Michael oli kogu seda tormi talle omase sirgjoonelisusega eiranud. Tema ainsaks huviks oli abielluda Sheaga, ja pörgusse see skandaal, mis Hearstide perekonnas lahvas. Vaikne, malbe Shea oli olnud kahevahel, kuid tahtis Michaelit ja keeldus pulmi ära jätmast, nagu tema vanaisa nõudis. Pam ise oli sellele viimaks lõpu teinud, seistes keset poodi isaga vastamisi.

„Shea *abiellub* Michaeliga,“ oli ta tormitsenud, kui Ralph ähvardas Shea oma testamendist välja jätta, kui too mõne segaverelisega abielluma peaks. „Sa ei tahtnud, et mina Joega kohtamas käin, kuigi ta oli üks korralikumaid mehi, keda ma kunagi kohanud olen. Nüüd tahab Shea Michaelit ja ta ka saab tema. Muuda oma testamenti, kui tahad. Hoiu oma viha endale kohe väga lähedal, sest oma lapselast – ega oma lapselapselapsi sa kallistada ei saa. Mõtle sellele!“

Seega oli Michael Sheaga abiellunud, ja hoolimata oma porisemisest ja tõredusest, oli vana Hearst oma kahe lapselapselapse järele hull. Shea teine rasedus oli olnud raske ja nad mõlemad lapsega oleksid peaaegu surnud. Arst oli soovitanud neil rohkem lapsi mitte saada, kuid nad olid juba niikuinii otsustanud vaid kahega piirduda. Poisid kasvasid üles kesk kariloomi ja hobuseid. Wolfi lõbustas see, et Ralph Hearsti lapselapselapsed kandsid Mackenzie nime. Kes pagan oleks seda kunagi arvata osanud?

Josh, tema kolmas poeg, elas koos oma naise Loreni ja nende kolme pojaga Seattle'is. Josh oli sama hull reaktiivlennukite järele nagu Joe, kuid tema oli valinud õhujõudude asemel mereväe, võib-olla sellepärast, et tahtis ise läbi lüüa, mitte sellepärast, et tema vend kindral oli.

Josh oli röömsatujuline ja avameelne, neist kõigist kõige avatum, aga ka temas oli raudse otsusekindluse joon. Ta oli

vaevu ellu jäänud ühes õnnetuses, mis jättis ta kange parema põlvega ja tegi lõpu mereväelase karjäärile, kuid Joshile omasel moel oli ta selle seiga seljataha jätnud ja keskendunud eesootavale. Tol hetkel oli selleks olnud tema arst Loren Page. Olles see, kes kunagi ei kõhkle, oli Josh heitnud ühe pilgu pikka kasvu kaunile Lorenile ning alustanud kurameerimist haiglavoodis. Ta oli endiselt karkudel, kui nad abiellusid. Nüüd, kolm poega hiljem, töötas ta aeronautikafirmas ja töötas välja uut hävituslennukit, Loren töötas aga ortopeedina Seattle'i haiglas.

Wolf teadis, kus ka Maris on. Tema ainuke tütar oli Montanas, töötades seal treenerina ühe hobusekasvataja juures. Ta kaalus töökoha vastuvõtmist Kentuckys, töötamist Inglise täisvereliste ratsahobustega. Sellest ajast peale, kui ta oli olnud piisavalt vana, et ilma abita hobuse seljas istuda, olid kõik tema ambitsioonid keskendunud nendele suurtele elegantsetele loomadele. Tal oli hobustega eriline side, võime ka kõige tõrksamat ja õelamat looma vaguraks muuta. Wolf mõtles endamisi, et tütar ületas ilmselt tema oskusi. See, mida Maris hobustega teha suutis, oli puhas ime.

Wolfi karm suujoon pehmenes tütrele mõeldes. Maris oli tema südame ümber oma tillukese sõrme keeranud hetkel, kui ta tema kätele pandi, olles vaid mõni minut vana, vaadates oma uniste tumedate silmadega talle otsa. Kõikidest tema lastest oli Maris ainuke, kellel olid tema tumedad silmad. Kõik pojad nägid välja nagu tema, vaid silmad olid neil sinised, aga Marisel, kes sarnanes igal teisel moel Maryga, olid oma isa silmad. Tema tütrele olid heledad, hõbedaselt pruunid juuksed, nii hele nahk, et see oli peaaegu läbipaistev, ja oma ema kindlameelsus. Ta oli meeter kuuskümmend pikk ja kaalus umbes viiskümmend kilo, kuid ei

arvestanud oma kleenukese koguga. Kui ta oli otsustanud midagi teha, rühkis ta buldogi kangekaelsusega edasi, kuni eesmärgi saavutas. Ta suutis palju enamat kui lihtsalt oma vanematele, palju suurematele ja domineerivamatele vendadele vastu seista.

Valitud karjäär ei olnud Marise jaoks lihtne olnud. Inimesed kaldusid arvama kaht asja. Kõigepealt, et ta löikas lihtsalt Mackenzie nimest kasu, ja teine see, et ta on selle töö jaoks liiga habras. Nad said peagi teada, kui väga mõlemas asjas eksisid, aga see oli lahing, mida Maris oli ikka ja jälle pidanud. Kuid ta jätkas seda, saavutades pikkamisi austuse oma annete vastu.

Mõtisklused lastest viisid Wolfi järgmiseks Chance'i juurde. Pagana pihta, ta teadis isegi seda, kus Chance on, ja see juba oli midagi. Chance rändas maailmas ringi, ehkki tuli alati tagasi Wyomingisse, mäele, mis oli tema ainsaks koduks. Ta oli juhtumisi samal päeval varem Belize'ist helistanud. Ta oli öelnud Maryle, et kavatseb paar päeva puhata, enne kui edasi liigub. Kui Wolf telefoni enda kätte võttis, läks ta sellega Mary kuuldekaugusest välja ja küsis vaikselt Chance'ilt, kui raskesti too vigastatud on.

„Mitte väga hullusti,“ oli Chance lakooniliselt vastanud. „Mõned õmblused ja paar mõranenud ribi. See viimane tööots võttis minu jaoks pisut halva pöörde.“

Wolf ei küsinud, mida see viimane töö kaasa oli toonud. Tema palgasõdurist poeg tegi aeg-ajalt valitsuse heaks delikaatseid töid, seega hakkas Chance harva vabatahtlikult üksikasjadest rääkima. Kahel mehel oli vaikiv kokkulepe hoida Mary teadmatuses ohtudest, millega Chance sageli silmitsi seisis. Nad ei tahtnud, et ta muretseks, pealegi kui ema saaks teada, et Chance haavatud on, hüppaks ta tõenäoliselt lennukile ja tooks poja koju.